

L'Església i Muriel Casals

DII, 15/02/2016 per [Jordi Llisterra i Boix](#)

Ja em perdonaran perquè el gènere obituari sempre és relliscós. Sobretot quan es tracta de parlar sobre algú amb qui no has tingut una relació molt directa. També amb personatges de gran projecció com **Muriel Casals** la impressió és ja està tot [una mica dit](#).

Però hi ha una dimensió d'una persona afable com la Muriel que em sembla que cal subratllar. Pel que sabem no era una persona amb conviccions públiques confessionals. I no podem dir més que això perquè mai se sap ni ens interessa què s'amaga en el sagrari de l'ànima. El que és segur és que no era una persona anticlerical. Probablement, perquè com ja s'ha destacat, no era una persona de treballar contra gaire coses, sinó a favor de les que creia.

Però si que sé que era una persona que valorava el que representa l'Església a Catalunya. Els darrers anys, tant des de la presidència d'Omnium com fins i tot durant els pocs mesos que ha estat diputada, Muriel Casals va mantenir una relació fluïda amb diversos sectors eclesials. No era una relació confessant. Era una relació que es va anar construint perquè entenia que res no es podia construir en aquest país sense tenir present l'ampli corrent social i cultural que representa l'Església en el carril central del país.

També era conscient de la dimensió política del fet catòlic, sobretot en l'escena internacional, un punt clau en el projecte que ella somniava. Per exemple, va entendre que la projecció de la visita del papa a Barcelona el 2010 era una oportunitat per mostrar el millor de Catalunya al món. Que no era el moment de passar comptes amb els fantasmes personals que cadascú tingués contra l'Església catòlica. Però no era una convicció estratègica, era una convicció personal i d'una persona amb prou nivell cultural per poder reconèixer què ha aportat i què aporta l'Església al país. Crec que li deuria satisfer recollir el 2012 la Medalla d'Or del Parlament per Omnium Cultural al costat de Càritas Catalunya, també amb una dona al capdavant.

En aquest sentit, Muriel Casals representava la millor herència del PSUC, el partit comunista on ella havia militat. Aquell PSUC que tot i tenir una gran càrrega ideològica va entendre que el món no es podia canviar exclouent. Que calia fer-ho sumant. Una herència que alguns progressismes tronats no han entès i que es pensen que construir un nou país també passa per enderrocar les esglésies. Sectarisme que no vol un nou país, sinó el seu país.

Sé que Muriel, provinent de l'esquerra clàssica, no era així, ni pensava així, ni actuava així. La presència habitual en les trobades anuals del Grup Sant Jordi n'és una mostra. No era una anècdota o un acte de relacions públiques. En bona part, com deia, perquè el seu caràcter li impedia ser una persona sectària. Però crec que també perquè és una de les persones que creia que els projectes col·lectius han de ser inclusivament. Per dir-ho d'una altra manera, que la salvació sempre serà col·lectiva. No anant cadascú a la seva o protegint-se en la pròpia trinxera. És per això que més enllà del que esperi o no esperi cadascú del procés polític que viu Catalunya, és clar la societat catalana ha perdut un gran actiu. De persones que des de les seves conviccions fermes i els seus projectes, també saben construir ponts i espais de trobada. Anava a dir que ho trobarem a faltar, però prefereixo dir que espero que no haguem de trobar-ho a faltar. Que només trobem a faltar la Muriel i no la seva manera de ser i de fer.